

OPONENTSKÝ POSUDEK KVALIFIKAČNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: DATIASHVILI Anna**Obor: Herectví ALD****OPONENT DIPLOMOVÉ PRÁCE: Mgr. Karolina Plicková**

Bakalářská práce Anny Datiashvili nese název **Veřejný prostor pro hru** a věnuje se možnostem performativního využití současného městského veřejného prostoru. Široké téma je ukotveno diplomantčinou osobní zkušeností, konkrétně její participací na projektu *Vnitroměsto*, jehož se účastnila jako spoluautorka a performerka (prem. 5. 6. 2020, režie Ludvík Píza a kolektiv). Jednalo se o inscenovanou procházku pražskou Florencí o čtyřech stanovištích a pěti průvodcích. Tvůrčí zkušenost z projektu je v práci široce reflektována a funguje zároveň jako spouštěč hlubších úvah o povaze urbánního prostoru současné metropole, o možnostech jeho svobodného užívání a o souvisejících etických otázkách, jimž čelí performer, divák – i občan.

Pětačtyřicetistránková práce je rozčleněna do čtyř kapitol. V první z nich autorka ve zkratce přibližuje historický kontext vzniku site-specific performancí, dotýká se divadla participativního i imerzivního a seznamuje čtenáře s výchozím tvůrčím záměrem projektu *Vnitroměsto*. V kapitole druhé se věnuje možnostem smyslového vnímání současného městského prostoru a opírá se přitom mj. o *fenomenologii* (Maurice Merleau-Ponty). Velmi pozoruhodné postřehy přináší v kapitole třetí nazvané *Změna perspektivy*, v níž analyzuje dramaturgické strategie performativní procházky a interdisciplinárně je proplétá úvahami z oblasti *vizuální kultury* (Nicholas Mirzoeff), *teorie spektaklu* (Guy Debord) nebo s dystopickou vizí *věku zábavy* (Neil Postman). Všechny tyto impulsy dostředivě směřuje k hlavní otázce kapitoly, kterou by bylo možné pojmenovat jako *temporalitu percepce* (osobně toto téma považuji v kontextu současného performativního umění za velmi nosné a aktuální). Ve čtvrté kapitole se pak autorka od předchozího tématu částečně odklání směrem k otázkám *etiky participace*. Pod názvem *Divadlo na hraně* ohledává v této finální kapitole limity interakce s divákem i s náhodným kolemjdoucím ve veřejném prostoru, zamýšlí se nad hranicemi reality a fikce a nad riziky, která plynou z jejich případného překročení.

Autorka přes sebe v textu klade množství různorodých vrstev, hledá jejich možné souvislosti, pracuje s několika tematickými „plošinami“; její výklad nesměřuje zcela lineárně, ale bobtná, větví se, uzluje a v ozvěnách se znovu vrací k dříve položeným otázkám, které jsou rozpracovávány z nových, pozměněných perspektiv. Svorníkem celé práce je podle mne jednak reflexe přirozené „dramaturgie ulice“ (tedy urbanistických daností, které určují směr a tempo průchodu městem, i podnětů z oblasti vizuálního a akustického smogu), a potom velmi poctivě a kultivovaně

zpracovaná série úvah na téma, jak přečíst veřejný prostor, jak jej performativně přepisovat a za jakých podmínek jej předkládat ke čtení divákovi. V tomto směru bych diplomantce ráda doporučila ještě esej Jiřího Sádla *Krajina jako interpretovaný text* (1998, časopis *Vesmír*, dostupné online). Naopak jsem jí chtěla vytknout, že v pasáži věnované tématu *hry* nezmiňuje významnou monografii Johana Huizingy *Homo ludens: O původu kultury ve hře* (1938, česky 1971) – ovšem nakonec jsem zjistila, že s Huizingovými formulacemi pracuje, jen je uvádí formou „citace citace“ z monografie Alice Koubové, aniž by bylo doplněno, že jde přímo o Huizingu (což je ovšem pouze technický detail). Po odborné, stylistické i jazykové stránce je práce na velice dobré úrovni, gramatických nedostatků je minimum, práce s poznámkovým aparátem je ukázková.

Kvalifikační diplomovou práci **doporučuji** k obhajobě.

Otázky:

1. Mohla byste porovnat projekt *Vnitroměsto* s konceptem tzv. neviditelného divadla Augusto Boala?
2. Jakým způsobem se podle Vás může performer připravit na přímou interakci s divákem?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 7. 6. 2021

.....
p o d p i s